GILBERT DELAHAYE — MARCEL MARLIER

mică mămică

GILBERT DELAHAYE - MARCEL MARLIER

MARIANA MICĂ MĂMICĂ

virtual-project.eu
== aladrian ==

Copyright by Editions Casterman, Paris — Tournai, 1972

Totul e liniștit în casa Marianei, în dimineața aceasta. Tata și Mama au plecat într-o călătorie de-o zi. Numai bebelușul din leagăn și prietenii săi: Motănel și Azorel dorm încă.
Deșteptătorul sună. Mariana sare iute din așternut pentru că astăzi, în lipsa Mamei, trebuie să aibă ea grijă de Alec, micul ei frățior care nu va întîrzia să se trezească.
Ea trage perdelele și deschide obloanele.
In aceeași clipă, soarele pătrunde odaia, cocoșul cîntă în vecini iar aerul proaspăt năvălește îmbălsămat de miresmele grădinii.
Ziua se anunță a fi minunată.

Visurile nopții s-au destrămat și Alec, deschizînd ochii, privește atent mai întîi, cucul care va ieși din orologiu și va striga: „cu-cu! cu-cu!“, apoi canarii zugrăviți din tablou care gata-gata sînt parcă să se arunce în mare. Motănel apare în capul scării, nerăbdător să afle dacă micul lui stapîn a dormit bine.

Cînd Alec se trezește, Mariana îl și ia în brațe. El își ferește o clipă ochii pînă își obișnuiește privirea cu soarele.

— Bună dimineața! Bună dimineața! îl îmbrățișează Mariana, cu voioșie.

Pentru Alec ziua începe cu îmbaiătul.
Atenţie, însă ca apa să nu fie prea caldă.
A-l îmbăia pe Alec nu-i o treabă tocmai ușoară.
El vrea tot timpul să stea așezat în cadă. Izbește cu pumnuleții pentru ca peștișorul roșcat și canarul de celuloid să salte în apă.
Își săpunește fața și scoate limba. Trebuie să ai mare grijă ca să nu-i intre apa în ochi.

Baia s-a terminat. Gol-goluț, Alec șade întins pe masă. Pielea lui e gingașă și pufoasă ca o piersică. Nici cît de cît el nu trebuie să răcească. Iată de ce o frecție cu colonie îi prinde bine.
— Mie în schimb, strîmbă Azorel din nas, parfumurile astea îmi dau migrenă. Alec ar dori să se reîntoarcă la cadă dar baia s-a sfîrșit.

Mariana e-n cumpănă. Cum îl va îmbrăca pe bebeluș? Dacă Mama n-ar lipsi totul ar fi atît de simplu. Dar nu-i nimic. Și așa se va descurca ea și singură. Are grijă ca micul frățior să nu se înțepe în copcile hăinuței. El însă își vîră pumnișorii în mînecile cămășuței și strîngîndu-le nu vrea să le mai dea drumul. Noroc că Mariana nu-și iese din fire. Și nici nodul să-l faci nu-i un lucru ușor.

Alec începe să plîngă. Mariana ghicește repede pricina necazului său. Înseamnă că a sosit ora biberonului. Și cînd lui Alec i-e foame, biberonul nu trebuie să se lase așteptat. Mariana zorește să pună apa la fiert. Unde e laptele-pudră? Dar zahărul? Biberonul oare o fi clătit? Uite că este. Nu-i mai rămîne așadar decît să măsoare laptele, să amestece zahărul și apa. De altfel, Mama a povățuit-o: „laptele în biberon numai pînă aici!“

Nici prea fierbinte, nici prea rece, laptele e tocmai bun. Frăţiorul nu mai plînge. Instalat pe genunchii Marianei, el suge lacom din biberon. Pofta de mîncare a lui Alec o umple pe Mariana de fericire.

— Nu te grăbi! îl îndeamnă ea blînd, fiindu-i teamă să nu-l prindă sughiţul. Alec priveşte în tavan. In ochii lui nu mai e nici o umbră de supărare. Ţine biberonul cu ambele mîini în timp ce Motănel îl urmăreşte nutrind speranţa că nu va bea chiar tot laptele.

Inainte pe plecare, Mama a prevenit-o:
— Dacă va fi frumos, vei putea să-l scoţi la plimbare în parc. Mariana pregăteşte căruciorul. Nu uită să pună şi perniţa roşie şi păturica frumoasă pe care sînt brodaţi trei iepuraşi şi mai multe păsărele colorate.
Dar Alec nici nu vrea să audă de păturică. E prea cald. Vrea să se simtă în largul său.
Mariana nu uită nici umbreluţa de soare.

Ce mîndră e plimbîndu-şi frăţiorul într-un cărucior aşa de frumos! Iat-o intrînd pe aleiele parcului. Prietenele o întîmpină.

— E frăţiorul tău? o întreabă Jana zîmbind.

— Cum îl cheamă? vrea să ştie Tania.

— Il cheamă Alec.

— Vai, ce micuţ e! Ce vîrstă are?

— La 15 aprilie a împlinit 13 luni.

În parc copiii jucîndu-se „de-a v-aţi ascuns“ chicotesc atît de tare încît Alec n-ar putea nicidecum să se odihnească.
— Mai bine, acasă... zice Mariana.
Şi într-adevăr, în curte, sub umbreluţa de soare, Alec adoarme deîndată.
— St! şoptește Mariana, ducînd degetul la buze. Să nu-i stricăm somnul! Şi se depărtează în vîrful degetelor. Numai Motănel rămîne pe bancă de veghe. Liniștea e deplină.

Deodată însă un zgomot răzbate pe fereastra deschisă.
Mariana aleargă să vadă ce s-a întîmplat. Cine a tulburat liniștea? Vinovatul nu e decît Motănel, care zărind un șoricel sub bancă, l-a urmărit pînă în spălătorie. Aici, mătura a căzut peste găleată, iar găleata s-a rostogolit pînă în mijlocul curții. Alec trezindu-se speriat, plînge.

— Nu-ţi fie teamă! îşi ia Mariana frăţiorul în braţe, îmbunîndu-l. Alec s-a potolit. Acum gîndul îl e numai la joacă. Parcă anume îl îmbie şi căluţul de lemn.

Căluţul are mînere în jurul gîtului şi un scăunel împodobit cu panglici. El aşteaptă să fie încălecat şi hopa-hop, înainte şi înapoi, galopează ca un cal adevărat.

— Atenţie, Motănel. Nu cumva să-ţi prinzi labele.

Dar Alec s-a săturat și de cal.
Dorește să meargă pe jos. E adevărat că în curînd va deveni un băiat în toată legea. Doar sînt atîtea lucruri de văzut în lumea asta! Deocamdată el încă nu știe să meargă prea bine. Trebuia ca Mariana să-l susțină. Numai așa poate să ajungă pînă la capătul grădinii.

Acolo, un miel plictisîndu-se singur, îl întîmpină bucuros, în iarbă.

— Bună ziua. mieluț!

Bineînțeles că Alec încă nu vorbește. Dar ceea ce gîngurește, pricepe întreaga lume. Mielul nu va vorbi niciodată și face salturi în iarbă și ghidușii de parcă ar vrea să spună: „Hai, vino și mîngîie-mă!“

Dar, cum poți mîngîia un miel care nu stă o clipă locului.

S-a dus și după amiaza. Aerul răcoros îi face iărăși poftă de mîncare. Mariana îl așază în scăunel pe o perniță moale. Scăunelul e cu măsuța. Ii aduce o linguriță și o farfurioară. Imbiindu-l, mai întîi suflă în mîncare, ca s-o răcească.

— O linguriță pentru Motănel? O linguriță pentru căluț? Si încă una pentru mieluț?

— Numai pe mine să nu mă uitați! zice Azorel îngrijorat.

Stelele se aprind pe cer. E ora de culcare. Mariana îl dezbracă.
Uite-l! În cămașa de noapte, gata de somn, alături de ursulețul de pluș și iepurașul cu urechi de vată.
Motanel se întreabă dacă ursulețul îl va lăsa pe Alec să doarmă și dacă iepurașul nu va alerga toată noaptea prin odaie.
— Vise plăcute, bebeluș! spune Mariana. Mîine ne vom distra și mai bine.

In pătucul alb și curat
Alec a adormit repede.
Mariana își iubește nespus
de mult frățiorul. Dar e
atît de fericită că Mama
și Tata se vor înapoia
mîine de dimineață.
Pentru că, bineînțeles, nu-i
de loc ușor să te ocupi
de un bebeluș toată ziua.

În ediția aceasta au apărut: »Mariana mică mămică« de Gilbert Delahaye — Marcel Marlier, »Grădina Marianei« de Gilbert Delahaye — Marcel Marlier, »Mișu și Mariana în pădure« de Marcel Marlier, »Mariana pe bicicletă« de Gilbert Delahaye — Marcel Marlier, »Mișu și Mariana de-a lungul rîului« de Marcel Marlier, »Măgărușul care voia să colinde lumea« de Jean Bodar — Philippe Smembier.

Editura »Libertatea«
Panciova
Ž. Zrenjanina 7